

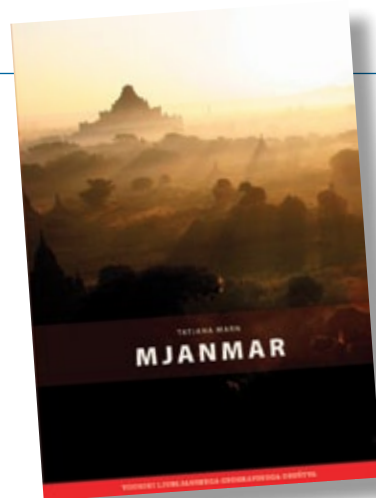
Izšel je vodnik Mjanmar

*Tatjana Marn; 2015, Ljubljana,
Založba ZRC, 203 strani*

V lanskem letu je pohodniško in geografsko naravnano javnost razveselila literarna novost. Med nas je prišel vodnik, ki obravnava od Slovenije eno bolj oddaljenih držav. Gre za vodnik z naslovom Mjanmar, geografinje Tatjane Marn. Vodnik je izdalo Ljubljansko geografsko društvo v sodelovanju z založbo ZRC SAZU.

Publikacija je enaindvajseta v vrsti vodnikov Ljubljanskega geografskega društva. Je sedmi vodnik z območja Azije ter prvi z območja Jugovzhodne Azije. Vodnik ima tradicionalno geografsko zasnovo, ki zapoveduje prikaz naravno in družbeno geografskih značilnosti Mjanmara. Sloj za slojem odkrivamo kompleksno podobo te, večini Slovencev precej neznane azijske države. Vsebinsko polno besedilo je popestrjeno s kar 179 fotografijami, grafikoni in zemljevidi ter štirimi preglednicami, tako da je prebiranje vodnika kot popotovanje med slikovitimi utrinki te zanimive države.

Spoznavanje Mjanmara zelo popestrijo vsebinski vstavki. Le ti podrobneje opišejo posamezne pojave ali pojme, kar vsebino postavi v širši regionalni ali celo globalni kontekst. Avtorica je vsebino črpala predvsem iz osebne izkušnje s potovanj. Temu je dodala še množico (112) večinoma mednarodnih virov, ki dopolnjujejo opise Mjanmara in ga še podrobneje predstavijo tudi v številkah.



Vodnik obsega 203 strani in v devetih poglavjih predstavi Mjanmar s številnimi podrobnostmi, ki jih večina Slovencev ne pozna. Naj za pokušino omenim le nekaj glavnih poudarkov. Mjanmar ali Burma, imenovan tudi dežela tisočerih pagod, je zadnjo polovico stoletja »prespal«. V kombinaciji z velikimi naravnimi bogastvi so Britanci s svojo kolonialno dediščino zapustili razmeroma dober razvojni potencial. Vendar ga vojaška hunta pod krinko socializma od 60-ih let prejšnjega stoletja ni znala pretvoriti v blaginjo naroda. Prej nasprotno. Mjanmar je danes ena najrevnejših držav Jugovzhodne Azije z veliko naravnega bogastva in razmeroma izobraženim prebivalstvom. Kljub temu se zdi, da je s postopno demokratizacijo tudi za Mjanmar vendarle nastopilo obdobje modernizacije. Morebiti je k temu še najbolj pripomogel postopni sestop vojaške hunte z oblasti in s tem posledično tudi iz mnogih por družbenega življenja. Skozi družbeno gospodarske procese, ki jih avtorica v vodniku navede, se da slutiti, da razvoj in modernizacija ne prinašata blaginje vsem prebivalcem. Pričakovati je hitro

večanje socialnih in gmotnih razlik med prebivalstvom, nekakšen sodobni azijski razvojni »Deja vu«. Omeniti velja še en pojav. Mjanmar je sorazmerno velika (676 000 km²) država. Prav tako ne sodi med prenaseljena azijske države, saj je gostota prebivalstva pravzaprav manjša od slovenske. A vendar se zdi, da sta sobivanje in medsebojna toleranca ljudstev v nekaterih delih Mjanmara nemogoča. Izpostaviti gre demografsko kompleksnost in nasprotja, ki izhajajo iz verske raznolikosti ter s tem povezanim nasiljem večine nad manjšinskimi ljudstvi. Posledica se že več let kaže tudi v begunskih tokovih tako na zahod kot proti jugovzhodu. Ti begunski tokovi so tam prisotni že več let, a jih Evropejci do leta 2015 nismo razumeli ali hoteli razumeti.

Na koncu vodnika avtorica opiše 9-dnevno priporočeno pot, ki je odlična kombinacija časa, porabljenega za potovanje in pridobljenih vtisov o Mjanmaru. Vse to vodniku izdatno poveča uporabnost.

Sklenemo lahko, da je vodnik več kot dobrodošlo geografsko in popotniško delo v slovenskem knjižnem prostoru. Odkriva nam velik del Jugovzhodne Azije, ki ga slovenski popotniki prevečkrat obidemo in v splošnem premalo poznamo. Pomemben je tako tako za laično, kot za strokovno javnost. Na nevsiljiv način vodnik s povezovanjem strokovnih vsebin s splošnimi tvori nadvse uporaben popotniški vodnik, kot tudi geografski prikaz države.

Matej Ogrin
Oddelek za geografijo, FF UL

Ilešičevi in Melikovi dnevi 2015: Novosti geografske stroke in izobraževanje oseb s posebnimi potrebami

V organizaciji Oddelka za geografijo Filozofske fakultete v Ljubljani, Oddelka za geografijo Fakultete za humanistične študije na Primorskem in Zveze geografov Slovenije je 25. in 26. 9. 2015 v Kopru potekalo tradicionalno geografsko izobraževanje Ilešičevi in Melikovi dnevi. Seminar je bil poleg novostim geografske stroke posvečen tudi izobraževanju oseb s posebnimi potrebami, torej aktualni problematiki celotnega izobraževalnega sistema. Strokovno društvo, ki je na enem mestu zbralo številno (preko 120) tako znanstveno kot učiteljsko občestvo, sta gostili Fakulteta za humanistične študije v Kopru in OŠ Koper.

Program je bil skrbno izbran, pester in vsebinsko zaokrožen. Prvi dan so se zvrstila številna aktualna predavanja s področja znanstvene in šolske geografije ter udeleženci smo lahko izbirali med dvema strokovnima ekskurzijama (Luka Koper in mesto Koper). Drugi dan seminarja smo bili deležni še preostanka geografskih novosti. Da smo nekoliko pretegnili ne samo možgane, temveč tudi okončine, pa smo se s pomočjo mobilnih naprav podali še na terensko delo s kartiranjem prepek za gibalno ovirane v izbranem delu Kopra.

V razstavnem prostoru si je bilo moč ogledati plakatno razstavo o spremembah na klifih na slovenski obali ter razstavo učil za slepe in slabovidne. Slovesni del druženja je v petek zvečer

zaokrožila podelitev priznanj najbolj zaslužnim s področja geografije v zadnjem obdobju.

Zajemanje podatkov o ovirah za gibalno ovirane z uporabo mobilnih naprav (foto: Blaž Repe).



Številčna udeležba na seminarju kaže, da med učitelji geografije vlada veliko zanimanje in želja po dodatnem strokovnem usposabljanju, ne samo pedagoškem. Ideja o skupnem seminarju raziskovalne in šolske geografije se je pokazala kot dobrodošla novost, ki odpira nove možnosti sodelovanja in predvsem še večjo uporabno vrednost geografske stroke.

Kristina Šturm,
OŠ Milana Šuštaršiča